

Vezető maradt – mindvégig –, hiányozni fog!

A szövetség elnökének igehirdetése január 11-én, a Hargita táborban, id. Veress Ernő testvér temetésén.

Kedves testvéreim, Veress Ernő testvérünk életére emlékezünk e mai napon. Sokan vannak, akik őt ismerték, és sokan vannak azok, akik őt szerették. Nekem az a kiváltság adódott, hogy együtt szolgáltam testvéreimkel Nagyváradon, hat éven át együtt végeztük a lelkipásztori szolgálatot. Ebben a szolgálatban, hat év elég idő ahhoz, hogy két ember jól megismerje egymást. Azt hiszem, itt helye van annak, hogy néhány szóban beszéljek arról, milyen embernek ismertem én Veress Ernő testvért.

Testvérünk egy erős, bátor ember volt. Tudott kemény is lenni, de nem volt kemény szívé. Tudott sírni, és ez olyankor fordult elő vele leginkább, amikor térdein imádkozott, vagy a szószéken a Krisztus evangéliumát hirdette. Tudott nevetni is, nem volt egy unalmas ember. Természetes, egészséges, jó ízű humora volt. Így emlékszünk rá.

Veress testvér egy erős ember volt, bátor ember volt, igaz ember volt. Az igazsága, és az ő igaz volta nem csak az ő tanításában volt felismerhető, hanem a mindennapi élet gyakorlatában is. Ő ugyanaz az ember volt a

szószéken, mint otthon a családban, vagy kint az utcán. Vezető ember, úgy a szövetségben, mint a gyülekezetben, követésre méltó példát hagyott mindnyájunk számára. Több ízben is tanúja voltam annak, hogy le tudott mondani önmagáról. Emlékszem rá, hogy többször is éppen az én javamra is tette ezt. Tudom, hogy vannak itt jelen olyanok, akik ugyanezt elmondhatják a maguk nevében.

Veress testvér egy vezető ember volt, nem azért, mert mi őt megválasztottuk, hogy vezetőnk legyen. Elsősorban azért, mert ő az Úrtól erre ajándékot kapott.

A szó helyes értelmében ő egy karizmatikus ember volt. És tisztséggel, vagy tisztség nélkül, ő vezető maradt – mindvégig –, hiányozni fog! Azért imádkozunk, hogy Isten áldja meg az ő utódait, hogy követhessük a jó példát.

Kedves gyászoló testvéreim, tudom, hogy megnyugodtatok Isten végzésében. De azt is tudom, hogy nem lesz könnyű nélküle. Nagyon fog hiányozni, mint ahogy nekünk is. Tudom azt is, hogy van igazi vigasztalás – az Úrban. Ezért szeretném felolvasni, számotokra, és mindnyájunk

számára, a Jn ev. 14. részének első hat versét: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem... Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.*”

Kétezer éve annak, hogy az Úr Jézus ezeket a szavakat mondta az ő tanítványainak. Az Úr Jézus eltávozott erről a földről, elment a mennybe, hogy helyet készítsen számunkra. Így, ezekkel a szavakkal erősítette, bátorította, vigasztalta azokat a tanítványokat, akik továbbra is itt maradtak a földön.

Az Úr Jézus ezekkel a szavakkal bátorít és erősít titeket is. Ő elment a mennybe, hogy helyet készítsen a számunkra. A Máté evangéliumában szintén Jézus Krisztus mondja azt, hogy ez a hely elkészült már a világ teremtetésekor. Azt mondja majd egy napon az övéinek: Jertek én Atyámnak áldottai és bérjének az országát, amely készítettet a ti számotokra. Elkészült ez a hely. Itt is azt mondja Jézus: meg vannak a lakó helyek, „*az én Atyámnak házában sok lakóhely van*”, s mégis azt mondja, hogy elmegy, hogy azt elkészítse.

(Folytatás az 5. oldalon.)

A tábor udvarán, a Barnabás-ház teraszáról szóltak a búcsúztatók – képviselőnk Dr. Simon József hirdette az igét.

Id. Veress Ernő (1945 – 2014)

Veress Ernő baptista lelkipásztor 1945. július 26-án született Székelyföldön, Bibarcfalván, hívő baptista szülők 3. gyermekeként. Édesanyja a terhessége alatt úgy imádkozott, hogy ha újra fia lesz, akkor az Úrnak szenteltessék.

12 évesen döntött Krisztus mellett, de az Úr nála sokkal komolyabban vette ezt a döntést, miként 15 éves korában történt bemerítkezését is – saját meglátása szerint akkor még nem született újjá. Ekkortájt a kommunista diktatúrának köszönhetően apja hívő lelkészi munkássága miatt a gyermekeket kizárták az iskolából. A gyerekek is vállalták ezt, dolgozni kezdtek: Ernő egy kovácsműhelyben, ahol küzdött az ifjúkori kívánságokkal. Végül Isten megszabadította ezektől, és újjászülte. Elkezdett bizonyágot tenni, elhagyta a futball szenvedélyét. A gyülekezete teológiára javasolta, de Isten előbb katonának küldte.

Megszokta, hogy minden komolyabb kérdéssel az Úrhoz forduljon, és ne nyugodjon addig, amíg választ nem kap tőle. Így volt a házasság kérdésével is. Nővérétől hallott a Lupényban lakó jó hívő lányról, Ady Annáról. Imádságban Isten elé vitte a dolgot, és végül azt a választ kapta, hogy ő lesz a felesége. Házasságkötésük hit által jött létre 1968. március 17-én.

Mintegy két év múlva, miután megszületett az első gyermekük (akit később még négy követett), Veress Ernő a bukaresti baptista teológiára készült. Először elutasították jelentkezését, mondván, nincs hely. Mivel ő kijelentésként vette, hogy „lesz tíz napig való nyomorúságotok”, alázattal kitartott, és a tizenegyedik napon megkapta a helyét. Nehéz körülményei ellenére – eleinte alig értette a román nyelven folyó tanítást – osztályelsőként végzett.

Első szolgálati helye Szilágyballa volt, itt avatták lelkipásztorrá 1974. szeptember 1-én. Kedves testvérekre találtak a gyülekezetben, áldás volt ez a szolgálat kezdetekor. A hatóság befolyására hamis vádakkal teli lejárató cikket írtak róla a zilahi újságban, de végül megszégyenült az ellenség.

Komolyan vette a lelki életet, az imádságot, a böjtöt. Egyik ilyen alkalommal az Úr kijelentette neki, tovább kell mennie Szilágyballáról.

1977 februárjában költöztek Zilahra, ahol 14 évig szolgáltak az egyre bővülő családdal. Az Úr nagyon megáldotta a szolgálatát, megsokszorozódott a gyülekezet tagjainak létszáma.

A zilahi évek alatt sok nyomorúságon ment át családjával együtt: zaklatások a Szekuritáté részéről, ételmérgezők, vallatások, lehallgatás, tüzeset, besúgások miatti szorongatások. Mindez azért volt, mert a hatóság emberei „felébredt” lelkipásztornak tartották, és nem tudták rávenni őt a rendszerrel való együttműködésre, sem az ország elhagyására.

Az állami szervek nyomására a zilahi gyülekezetnek el kellett hagynia meglévő imaházát, amelyet le is romboltak. Az Úr csodálatos gondviselése nyomán, a testvérek egysége révén egy 500 férőhelyes imaházat építhettek Zilah központi részén. Lelkipásztorként jó kapcsolatokat ápolt magyarországi és más nyugati testvérekkel, akiken keresztül sok bátorítást kapott, védelmet nyert.

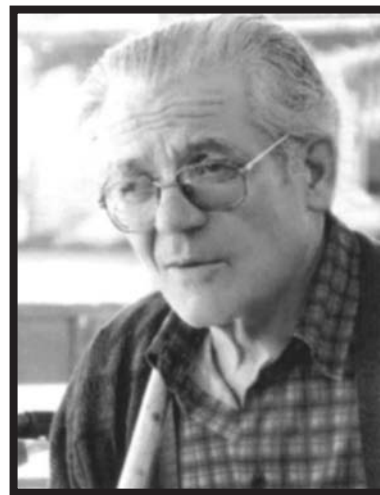
Zilahon érte a forradalom 1989. végén. A forradalmat megelőző napokban 10 napig böjtölt azért, hogy Isten beavatkozása hozzon változást az országban. A forradalom napjának reggelén még a Szekuritate karmaiban volt, de este már az evangéliumot hirdette magyarul és románul a zilahi nagygyűlésen, lecsillapítva a felforrósodott kedélyeket.

A rendszerváltás után újrászervehették a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetségét, melynek elnökévé választották. Isten vezetése alapján fogadta el ezt a szolgálatot is. Ekkor Zilahról Nagyváradra költözött, s közben a Szövetség elindíhatta a magyar teológiai oktatást.

Szövetségi munkássága alatt részt vett öregotthonok, táborok létrehozásában, gyülekezetek megalapításában, pásztorlásában, a ROMCOM elindításában. Amit korábban nem tehetett meg, szövetségi elnökként eljutott a tengeren túlra is, Isten ígéjét hirdetni, testvéri kapcsolatokat ápolni.

A kilencvenes évek közepén három nagyobb gyermeke házasságot kötött, és házastársukkal együtt lelki munkába állt.

1995. novemberében szívét megműtötték, ezután betegnyugdíjas lett. Visszavonult az elnöki szolgálatból. Isten világos vezetésének en-

gedve feleségével és még otthon lévő két gyermekével Csíkszeredába költöztek gyülekezetplántálás céljából.

Az Úr megáldotta az ugartörést, Csíkszeredában gyülekezet jött létre, imaház épült. Ezalatt az idő alatt alakult isteni indíttatás által és baráti összefogás eredményeként a Barnabás Alapítvány. 1999-ben épült fel a Barnabás Ház, melynek munkálatainál is aktívan részt vett. Izomsorvadásos beteg fia, Barnabás által Isten különleges módon megajándékozta, tanította, és a mozgássérültek közötti missziómunkával bízta meg. 2001-ben 21 éves fia mellett volt, amikor Barnabás az Úrhoz költözött.

2000-ben Székelykeresztúron kezdett gyülekezetplántálásba, ahol később Ernő fia vette át a munkát. A 2003-ban megnyílt imaház építéséért sokat fáradozott, szívén viselve a munkálatok terhet.

2002-2003. között Székelyudvarhelyen vállalt ügyintézői lelkipásztori szolgálatot. Ekkor súlyosbodott szem-betegsége, amely rövidesen teljes vak-sághoz vezetett. Sajnos a látása javításához hozott többszöri próbálkozás és a fájdalmas műtétek sem hoztak javulást. Az ezzel járó korlátozást és fájdalmakat haláláig példaértékű türelemmel és alázattal hordozta.

2004-2007. között Gyergyószentmiklóson plántált gyülekezetet, épített imaházat, ahol a szolgálatban Novák Zsolt testvér váltotta, akit az Úr az ő imádságára válaszként rendelt Magyarországról.

2008-tól a Hargita Keresztyén Tábor mellett lévő házában lakott, de csak időszakosan. A csontjaiba rekesztett tűz miatt téli evangélizációs sorozatok idején hetekig-hónapokig volt távol otthonától a szolgálatban.

(Folytatás az 5. oldalon.)

DR. HERJECZKI GÉZA, a MABAVISZ soros elnöke

„...hogy eggyé legyenek a kezemben”

„Azt mondja az én Uram, az ÚR: „Íme, kezembe veszem József fáját, amely Efraimé, és társait, Izráel törzseit, és Júda fájához illesztem őket. Egy fává illesztem össze őket, hogy eggyé legyenek kezemben.” (Ez 37,19)

Világunkra egy idő óta az Istentől, sőt az egymástól való eltávolodás jellemző. A „felvilágosodás kora”, majd a huszadik század utolsó évtizedei azonban valószínűleg csak sebességváltást jelentenek egy régen is kitapintható „elidegenedési” folyamatban. Ezékiel próféta két és félezer éve valami ilyesmit érzékelt, sőt erre a jelenségre adott Istentől jövő választ.

Kézbe veszi az Úr az ő népét; a felदारabolódott közösséget, az egymástól eltávolodott testvéreket újra egybefogja, össze illeszti. Hogy eggyé legyenek a kezében.

Jézus Krisztus is imádkozott azért, hogy az övéi eggyé legyenek, s hogy az egymás iránti szeretet jellemezze őket.

A Magyar Baptista Világszövetségének vasárnapján talán természetes, ha Ezékiel igéit a sok országban, több kontinensen is élő magyar baptista testvériségre értem. A távolság – pl. az óceán – kétségtelenül elválasztja az annak két oldalán élő testvéreket. De a fizikális távolság kívül még sok más oka is lehet a töredezettségnek, megosztottságnak. (Izráel és Júda között éppen úgy nem volt fizikális távolság, mint ahogy nincs Magyarország és Erdély között; országhatár volt is, meg nem is.)

A MABAVISZ vasárnapon kérjük az Urat, vegyen kézbe bennünket, s illesszen össze bennünket egymással, hogy eggyé lehessünk a kezében!

Lehet, hogy van, ahol igazi „illesztésre” van szükség, de ennek az igének erre a napra nem az a fő üzenete, hogy illesztésre szorulunk, hanem az, hogy az Úr kezében létrejön az egység, a testvéri közösség. Valószínűleg nem a tanításbeli differenciák vernek közénk

távolságot, vagy a különböző területi hagyományok. Sokkal inkább a magunkbafordulás, a szeretet-parancsának háttérbe szorulása, s az érdektelenség. Nem arról van szó, hogy eldöntöttük volna, minket nem érdekel a testvérünk, hanem arról, hogy egyszerűen nem érdekel, mert miért is érdekelne? Van gondunk-bajunk elég, s a másik túl messze van – még ha a szomszédban is. De kezébe vesz az Úr, s a kezében észrevesszük egymást. Rájövünk, hogy összetartozunk.

Ilyen sokat jelentene, hogy egy nyelvet beszélünk? Nem csak azért vagyunk testvérek, mert egy nyelvet beszélünk; magyarságunkat nem csak a közös nyelv használata jelenti. Gondolkodásunk, lelkiségünk sajátosan magyar. Rokonságunk, testvéreink, barátaink, környezetünk, missziós területünk ugyanaz.

A missziómunka közösségi munka. Az öszövétségben ismerünk magányos óriásokat – a próféták ilyenek voltak, de az Úr Jézus tanítványai nem ilyenek. Az apostoloknak közösen elvégzendő feladatuk adta az Üdvözítő a misszióparancsot. Azt már láttuk, hogy terjed az evangélium az egymást támogató páli missziós csapat nyomán. És azt is láttuk, hogy szektás, zárt, rövidlejáratú eredményeket produkál az egyéni erőfeszítés.

Amikor kezébe vesz bennünket az Úr, újra együtt leszünk, s egy akaratral és egy indulattal szolgáljuk őt és szolgálunk egymásnak. Olyan sok, s talán egyre több az aratnivaló, nemzetünkön belül! S a munkás? A munkás ma is kevés.

Tehetünk valamit annak érdekében, hogy szolgálatunkat elvégezhessük? Ahogy Ezékielt, minket is föl tud használni az Úr. Mit tegyünk?

Imádkozunk egymásért, biztassuk, bátorítsuk egymást! Veress Ernő testvérről olvastam a napokban, hogy „Hitével mindig messze látott, / Körbeimádkozta a világot.” Bizonyára a MABAVISZ formálódásának éveiben, a 90-es évek elején alakulhatott ki testvérünkben ez a lelkület, amikor az erdélyi közösség elnökeként egyértel-

műen e világméretű testvéri összefogás támogatója volt.

Az imádság összeköti a szolgáltatásokat és a testvéreket – függetlenül a fizikális távolságtól.

Tartsunk kapcsolatot egymással. Használjuk fel a mai technika adta lehetőségeket is. Facebook, Skype, videó és hangfelvételek megosztása nem csak időigényes, de közösségépítő foglalkozás is lehet. Olvassuk – ha lehet rendszeresen –, szövetségünk kiadványait (*Békehírnök, Szeretet, Evangéliumi Hírnök; Áhítat, vezérfonal, kalendárium, stb.*), vagy pl. a heti gyülekezeti értesítőket.

Szervezzünk és vegyünk részt közösségi alkalmakon: közgyűléseken, missziós konferenciákon, ifjúsági találkozókra. Ha lehetőség van rá, hívjunk meg néha más szövetségbe tartozó missziómunkásokat. Örülök annak, hogy például a legutóbbi ifjúsági találkozónkon, New York-ban dr. Kovács József erdélyi lelkipásztor volt az egyik vendég igehirdető, a legközelebbi ifjúságin pedig (Detroit) reménységünk szerint a Kvint énekegyüttes fog szolgálni.

Gondolkodásunk, lelkiségünk sajátosan magyar. Rokonságunk, testvéreink, barátaink, környezetünk, missziós területünk ugyanaz.

Ennek a közösségépítő, kapcsolattartó munkának lesz egy nagyszerű alkalma, amikor a nyáron – augusztus 5-8. között – a magyar baptista lelkipásztorok a Hargitán fognak találkozni. Örömmel készülünk és hisszük, hogy akkor is át fogjuk élni ezt az Ezékielnél kijelentett isteni tervet, hogy kézbe vesz bennünket Urunk, s kezében eggyé teszi, ami egybetartozik: a különböző órhelyeken, de ugyanabban a megbízásban fáradozó szolgáit – a magyar baptista lelkipásztorokat.

A MABAVISZ vasárnapon legyen az imádságunk egyik tárgya éppen ez a világszövetségi méretű lelkipásztor találkozó!

Elbúcsúztunk id. Veress Ernő testvértől

Félárbóca engedett fekete zászlót lengetett a nyugati hegyek felől meg-megiramodó szél a Hargita táborban. Január 11-én többnyire szárazak voltak országszerte az utak, a derengő napsütésben olvadoztak a hófoltok. Délelőtt folyamatosan érkeztek az atyafiak: Erdélyből és Magyarországról. Az esztendő első munkahetének végén, szombaton volt a temetése id. Veress Ernő nyugalmazott lelkipásztornak, a szövetség alapító- és mindvégig tiszteletbeli elnökének.

A kápolna előcsarnokában fél tizenegy körül helyezték el a ravatalt. A nyitott koporsó körül előbb a család búcsúzott, majd hosszú sorokban róttak le kegyeletét a testvériség. Ezalatt a szabadban a székelőföldi összevont fűvészenekar akkordjai szóltak.

Tizenkét órákor székelőföldi lelkipásztorok hozták ki a koporsót, a népes család kíséretében, és helyezték el a szemben levő Barnabás-Ház délkeleti sarkánál. A szónokok a Ház tornácán álltak, a tömeg a tágas udvar teljes szélességében.

A gyászszertartást Erdő Endre székelőudvarhelyi gyülekezeti vén vezette, a közös éneklést Mike József belényesi lelkipásztor. A kezdő fohászt Bukovszki Ákos, a magyarországi baptisták képviselője mondta, befejezésül id. Máté Zoltán, a székelőföldi missziókerület elnöke imádkozott.

Az egy- és háromnegyedórás istentiszteleten ígét hirdetett Dr. Simon József szövetségi elnök és Novák Zsolt gyergyószentmiklósi misszionárius. (A két igehirdetés szerkesztett

változatát és a nekrológot ebben a lapszámban közreadjuk.)

A svájci Kelet-Európai Misszió részéről Georges Dubi mondott német nyelven búcsúbeszédet: „Számomra Ernő testvér olyan volt, mint egy világítótorony, amely a tengerben áll” és hálásan emlékezett az együtt töltött időre. A RomCom-tól, és a hazai Barnabás-alapítványtól Kulcsár Imre, a nagyvárad-belvárosi gyülekezet egyik előjárója, mint valamikori munkatárs méltatta az elhunytat: „Tőle kaptam az első leckét az életben a szolgáló vezetésből” – mondotta.

A magyarországi Barnabás-csoport képviselőjében Brad Baker hangsúlyozta: „Olyan valaki távozott el közülünk, akit nagyon szerettünk. Sokat tanultunk tőle. Hiányozni fog nekünk”.

A gyászoló család nevében Veress Efraim lelkipásztor megköszönte, hogy a szolgatársak, gyülekezeti tagok, barátok-ismerősök vállalták a hosszú utazást. Ugyanakkor hálásan nyugtázta, hogy a temetésen résztvevők önkéntes adományaikkal, a temetési koszorúk ellenértékéül, támogatták a Hargita tábor alapítvány munkáját a fogyatékosok, mozgássérültek felé, akiknek élete végéig édesapja is nagy figyelmet szentelt. „Hozzá hasonlóan tegyünk jót a kicsinyekkel, elesettekkel”, idézte végül a Mt 11:4-6-ot.

A táborból öt percnyi gyaloglással értünk a sírhoz, fűvészenekari kísérettel, a fákkal borított kis magaslatra. Pontosan egy óráig volt az istentisztelet, Szász Imre, a szövetségi iroda

vezetője kezdett imával. Id. Kovács Géza magyarországi ny. lp., az elhunyt jó barátja hirdette először az ígét. „Gyászolni jöttünk, de az ige üzenetei ünnepre szólítanak” – kezdte beszédét, majd Dániel próféta kijelentését olvasta az igazak feltámadásáról: „Az értelmesek fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat az igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké”. Pardi Félix zilahi lp., szilágysági missziókerületi elnök a Jel 22:4-et idézve, „és látják az ő orcáját”, arról a kibeszélhetetlen áldásról szólt, amiben mindazok részesülnek, akik Isten dicsőséges jelenlétébe jutnak.

A magyarországi baptista egyház nevében Bukovszki Ákos külügyi tanácsos búcsúzott: „Az egyház vezetőisége, gyülekezetei és tagsága nevében együttérzésünket fejezzük ki felelősségével, Annuskával, a gyászoló családdal, és az egész erdélyi magyar baptista közösséggel. ...Ernőben legjobb barátomat veszítettem el.” – idézte elcsukló hangon az együtt imádkozásokat és szolgálásokat.

Befejezéskor Both József ny. lp. imádkozott. „A mi Mózesünk”, ekként említette a valamikori szövetségbeli vezetőségi munkatársat, és kifejezte azt az óhaját, hogy Isten támasszon Józsuekat az ő munkájába.

A temetésen résztvevők számát mértékadó becslések 700 körülre mondták. Távozás előtt a hosszabb útra indulók a tábor ebédlőjében meleg ételt kaptak, a közelebbieket kaláccsal-teával kínálták meg a tábor kapujánál. (Sz.L.)

A felvétel a Kápolna teraszáról készült – szemben a Barnabás-Ház.

Vezető maradt – mindvégig –, hiányozni fog!

(Folytatás a címloldalról.)

A váradi gyülekezetben sokszor van menyegző, és az ünnepi alkalmat az imaház épületében szokták megtartani, az imaház épülete régen elkészült már, és mégis közvetlen a menyegző előtt napokig készítik a helyet: ékesítik, díszítik. Az Úr Jézus elment, hogy készítse a helyet, hogy ékesítse, hogy díszítse a helyet.

Valaki megjegyezte, hogy a világ-mindenséget Isten hat nap alatt teremtette, és már kétezer éve, hogy Jézus készíti a mennyországot: ékesíti és díszíti. És azt ígéri, hogy vissza fog jönni. Ő vissza fog jönni. Miután elkészült a hely, eljön, hogy elvigyen minket magával. Kijelentette azt, hogy ő akarja, hogy ahol ő van, mi is ott legyünk.

Azt mondja Pál apostol, ne aggódjatok, ne bánkodjatok, ne szomorkodjatok azok miatt, akik elaludtak. Mert mi nem előzzük meg majd a feltámadáskor, mert feltámadnak először azok, akik elaludtak az Úrban, feltámadnak megdicsőült testtel, egy Jézus Krisztushoz hasonló dicsőséges testtel. Feltámadnak romolhatatlanságban, és ez azt jelenti, hogy már nem lesz

fájdalom, nem fognak szenvedni testi gyengeségek miatt, nem lesz már halál, nem lesz elválás, nem lesz szívfájdalom, nem lesz gyász. Jézus Krisztushoz hasonló, megdicsőült testtel fognak feltámadni.

Az Úr Jézus eljön, hogy az övéit bevigye oda, arra a helyre, amit ő elkészített. Ez egy ünnepi díszmenet lesz, amikor a megváltottak, akiket az Úr Jézus elkészített, mind bemennek arra a helyre. Most, amikor búcsúzunk, azt mondjuk: viszontlátásra Veress Ernő testvér, rövidesen találkozunk.

Nem is gondoljuk, testvéreim, milyen rövid az élet és milyen kevés idő van addig, amíg mi viszontlátjuk azokat, akik már elmentek, és amikor találkozunk majd az Úr Jézus Krisztussal.

Vigasztaljanak ezek a szavak mindnyájunkat. Készítsen Isten bennünket, hogy majd megálhassunk előtte úgy, hogy ne kelljen szégyent vallani, hanem dicsőségére legyünk itt e földi életben is, és majd halálunkban is. Ámen.

DR. SIMON JÓZSEF szövetségi elnök

Id. Veress Ernő (1945 – 2014)

(Folytatás a 2. oldalról.)

Ilyenkor volt úgy, hogy 30-40 helyen hirdette Isten ígését. Nyaranta pedig a táborozó mozgásszerűltek, gyermekek, fiatalok, idősek számára volt áldás. Mindezekre bizonyosság az interneten fellelhető számtalan rögzített prédikáció, élő közvetítés... Isten adta ehhez az erőt, a kedvet, és örömet a törekény testű szívbeteg embernek.

Élete utolsó napjait 2014. január 2-4. között szerető felesége, gyermekei, unokái körében tölthette az immár hagyománnyá vált évi családi találkozón. Ezen a találkozón utolsó igei üzenete ez volt a család felé: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek!” (Jn 13,34).

Halála előtti nap, vasárnap délelőtt úrvacsorai közösségben volt a székelyudvarhelyi gyülekezettel. A délutánt és az estét pedig éjfélbe nyúlóan a feleségével töltötték meghitt egyetértésben az ige mellett, imádságban. Noha egészsége jobbnak mutatkozott mint korábban, a mi Istenünk mégis úgy döntött, hogy hétfő reggel, munka közben magához rendeli

hűséges szolgáját. Éppen úgy történt elköltözése, ahogyan óhajtott. Mielőtt állandó gondozásra szorult volna, vagy ágyba kényszerült volna, az Úr magához vette.

Hittel vallotta Jézus Krisztusról: mindent Vele, semmit Nélküle! Legfőbb vágya és imádsága az volt, hogy gyermekei az igazságban járjanak, és hogy az Úr adjon ébredést közöttünk!

Igen gazdag szellemi örökséget hagyott hátra, melynek gondozása, gyarapítása életre való feladatunk azért, hogy az Úr Jézus Krisztus nevére újra és újra dicsőséget hozzunk. Ámen!

Az általa oly sokszor kívánt viszontlátásra vár: Gyászoló felesége Annuska; fiai: Efraim és felesége Márti, Ernő és felesége Teréz; lányai: Evódia és férje Lajos, Napsugár és férje Sándor; 14 unokája, édestestvérei, rokonsága, barátai, és az egész magyar baptista testvériség, és még sokan mások.

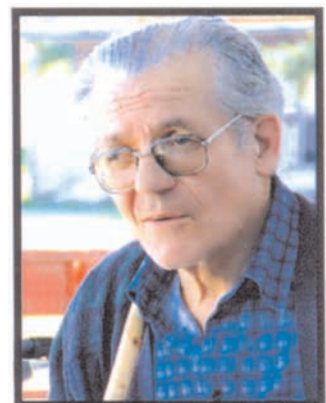
(A temetésen felolvasott szöveg szerkesztett változata.)

Elköltözésemre

Uram, neked adtam az életem.
Megtisztítottad, jó föld lett szívem.
Az időt, a termést is Te méred,
30, 60, 100-annyi mind Tied!
Megáldoztatom, vagy elköltözöm?
A szívemben béke van és öröm.
Én Istenem, Krisztusom,
köszönöm!

Hogy a nemes harcot
megharcoltam,
Hogy futásomat fel nem adtam,
Hogy a hitet végig megtartottam,
Te erősítettél meg, Uram.
Koronát ígértél és megadod,
Mikor reám virrad dicső napod.

Id. Veress Ernő, Hargita, 2013.

Isten kezében

Csak eszköz voltam-
Hittem, vallottam.

Így indított Krisztus
szerelme,
Mindent Vele,
semmit Nélküle!

id. Veress Ernő
1945 – 2014

„MERT NEKEM AZ ÉLET
KRISZTUS, ÉS A
MEGHALÁS
NYERESÉG!”

1000PÉTERKÖZ 101 (1135) 121

A tábor kápolnájában ezt az emléklapot vihatték magukkal a gyászszertartáson résztvevők.

Margitta – Október 27-én, az évszaknak ellentmondva nagyon meleg, nyarat idéző nap volt. Ezen a napon újszövetségi bemerítés volt gyülekezetünkben. Négy fehér ruhába öltözött személy állt a népes gyülekezet előtt, elmondták őszintén és egyszerű szavakkal hogy „rendesen” el voltak merülve a bűnben de Jézus Krisztus kiszabadította őket és megváltoztatta az életüket. Megváltójuk példáját követve és parancsának engedelmeskedve szeretnének bemerítkezni és a világi életnek nemet mondva, egy Krisztusnak tetsző életet élni. Jó bizonyosság volt ez, nem csak a már Krisztusban hívőknek, hanem a vendégeknek is, akik eljöttek személyesen is látni az eseményeket, mivel mind a négy személy a világból tért meg. A megtérteket, vallástételük és hitük alapján, Veress Efraim lelkipászor merítette be. Új testvéreinkkel együtt adtunk hálát Istennek a délutáni hálaadó ünnepélyen és az Úrvacsorához is együtt járultunk. A négy fehér ruhás közül ketten, Botta Erzsébet (61) és László Gyula Árpád (19), a margittai gyülekezethez csatlakoztak, amásik két testvér pedig, Bartha Éva (20) és Bartha Erika (19) az albísi gyülekezett tagjai lettek. A fotón balról jobbra: Veress Efraim lp., Bartha Éva (20), Bartha Erika (19), Botta Erzsébet (61), László Gyula Árpád (19) és Szabó Róbert diakónus. *(Borzási Gyula, Margitta).*

Dézsi István erdőszentgyörgyi lelkipászor személyes bizonyoságtételben szólt a hallgatókhoz és buzdított gyümölcsstermő életre az „igazi szőlőtőn”, a Krisztusban való megmaradás által. A bemerítést Oláh Lajos helybeli lelkipászor végezte.

Hálaadásnak gyümölcsét fakasztotta a testvériség szívében és ajkán a fenti esemény mellett Isten sokféle kegyelmének megtapasztalása – az elmúlt esztendőben. Erről emlékeztünk meg a délutáni istentisztelet keretén belül és ennek szeretnénk mindnyájan jó sáfárai lenni. Az istentiszteleten Dézsi István lp. szolgált a Mik 6:6-8 alapján. Legyen mindenért Istené a hála és a dicsőség! A fényképen elől (balról jobbra): László Zoltán, Török Emese, Török Anikó, Dimény Szabolcs (Szabolcs a bánffyhunyadi gyülekezetnek lett a tagja), a 2. sorban: ifj. Boncikai János diakónus és Oláh Lajos lp. *(O.L.)*

Sarmaság – Isten mérhetetlen jóságát és kegyelmét tapasztaltuk 2013. október 27-én a sarmasági gyülekezetben, amikor hat fehér ruhás: 5 fiatal és egy idős testvérnő vallotta meg hitét, követve az Úr Jézus példáját, a bemerítkezés által. Isten megmutatta hogy ő Úr az időjárás felett is, ugyanis e késő őszi napon, félelmeink ellenére, rendkívüli melegben volt részünk. A bemerítést Király Tibor ügyintéző lelkipászor végezte. Az ApCsel 8:26-40 igék alapján a bemerítés fontosságára hívta fel figyelmünket Bálint Pál lp. testvér. A képen (balról jobbra): Király Tibor lp., Nagy Dávid-Obed, Kis Dániel-Előd, Nagy Márk-Rúben, Nagy Klaudia-Melinda, Varga Erzsébet, Csóka Szabolcs-Szilárd, Bálint Pál ny. lp. *(Nagy Melinda)*

„Reggelenként zengem a Te kegyelmességedet”

Amikor 2011. augusztus 8-án szembesültem a betegségemmel úgy éreztem, hogy kicsúszik lábam alól a talaj, és fejem felett a legvadabb hullámok csapnak át. Elveszett embernek éreztem magamat. Hirtelen úgy tűnt, hogy itt a vég, ebből már nincs visszaút. Baróton az orvos a szervezetemben jókora dagánatot fedezett fel, kezdte sorolni, hogy az elkövetkezőkben mi a teendő: erősítő kezelés, gyomortükrözés, műtét, s majd ki tudja. Én mindebből már semmit sem hallottam, a rémület úrrá lett rajtam.

Mielőtt orvoshoz mentem volna, már elég régtől tudtam, hogy valami nincs rendben. Állandóan, hol enyhébb, hol erősebb fájdalmat éreztem. Gyakran gondoltam arra, hogy mi lenne, ha... De nem beszéltem senkinek róla.

Elképzeltem, hogy meg kell operálnom, az eredmény nem lesz jó, mindenféle kezeléseket fogok kapni. Ezek a gondolatok annyira foglalkoztattak, hogy amikor Brassóban a vizsgálatok elvégzése után mindezeket közölte velem az orvos, már meg sem lepődtem. Megértettem, hogy számomra most jött el a megpróbáltatások ideje.

Ezzel egy időben éreztem meg, hogy Isten olyan közel van hozzám, olyan valóságos, mint amilyen valóságos a nyomorúságom. Világossá vált előttem, hogy egyedül Ő az, akihez fordulhatok, Ő segíthet, csodát tehet. Az én dolgom az, hogy alázattal, összetört szívvel színe elé álljak, kezébe tegyem le ügyemet, és azt mondjam: Uram, Rád bízom az életemet, a jövőmet, legyen meg a Te akaratod. Amikor ezt el tudtam mondani, eloszlott minden félelmem, kételyem,

valami különös békességet és nyugalmat éreztem, bátorságot, reményt nyertem. Ezek az érzések képessé tettek arra, hogy felülkerekedjek a fizikai megpróbáltatásokon: vizsgálatok, műtét, hat hónapig tartó kemoterápia és sugárkezelés – Isten felkészített az elfogadásukra.

Meggyőződése, hogy Isten azért adott próbát az életemben, mert sokszor megfedkeztem róla, közömbössé, megszokottá vált számomra olvasni igéjét, járni a gyülekezetbe – elhanyagolva a Vele való kapcsolat ápolását.

A betegség által figyelmeztetett, térdeimre kényszerített, és felismertette velem, hogy „*ha mérőserpenyőbe vetetném, alábbvaló lennék a semmiben*” (Zsolt 62:10). Teljesen rá vagyok utalva, és az ő karjaiban találok biztonságot, oltalmat, segítséget. Ez idő alatt nagyon sokat olvastam a Bibliát, sokat imádkoztam, és Isten ígéretei alapján mertem kérni, hogy gyógyítson meg.

„*Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem Te hozzád, a Te szentséged templomába.*” (Jónás 2:8)
 „*Nem fogsz te sírni többé, hiszen könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel neked.*” (Ézs 30:19).

Az isteni kegyelem és szeretet meg tapasztalása volt az is, hogy a kezeléseken a mellékhatások semmi jelét nem éreztem (rosszullét, hányinger, hajhullás, stb.) – mindezekről megóvott Isten.

Lejártak a kezeléseik, következett az első alapos vizsgálat. Bizalommal tekintettem a jövőbe, az eredményeim jók lettek, Isten megengedte, hogy a gyógyulás útjára lépjek. Hat hónapoként járok

vissza felülvizsgálatra, már túl vagyok a negyedikén, és Isten kegyelméből az eredmények most is jók.

Most érzem és értem, hogy Isten egy pillanatra sem vette le rólam a szemét és a kezét. Az ő segítségével győztesnek érzem magamat, és úgy hiszem szükséges volt mindezt átélnem, hogy közelebb kerüljek Istenhez, jobban bízzak az ő hűségében, ígéreteiben, megerősödjek a hitben, hogy jobbá váljak. „*Íme áldásul volt nékem a nagy keserűség, és te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűnömet.*” (Ézs 38:17).

Hálás szívvel köszönöm szerető, áldozatkész családomnak, a baróti gyülekezet minden egyes tagjának és a brassói gyülekezetnek az értem mondott imákat, könyörgéseket, és mindenkinek, aki csak egy sóhajt is küldött Istenhez érettem. Nem szégyenültünk meg, Isten meghallgatta imáinkat és adott egy új esélyt az élethez. Szeretném neki szentelni az életemet, és hűséges, engedelmes gyermeke lenni.

Kedves olvasó, ne várd meg, míg Isten betegség, vagy egyéb megpróbáltatás által szólít meg. Ha meghallod hívó szavát, fogadd el Őt, tedd életedet az Ő kezébe, és engedd, hogy megmutassa, mit tud kezdeni vele.

Legyen mindenért Istené a dicsőség!
 „*Én pedig éneklek a Te hatalmat, és reggelenként zengem a Te kegyelmességedet; mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján.*” (Zsolt 59:17)

BERSZÁN GIZIKE
Barót

Kémer – Isten kegyelméből, 2013. október 20-án, újra megmozdult a víz a kémeri gyülekezetben, amikor 13 fehérruhás újszövetségi bemerítésben részesülve megvallotta hitét és új életét az Úr Jézus Krisztusban. Az ünnepélyes istentiszteleten Péter István békési lelkipásztor szolgált (Mo.), az ApCsel 16:13-15 alapján, Lídia megtérését állítván példának a gyülekezet és a fehérruhások előtt. A bemerítést Pardi Félix helyi lelkipásztor végezte. Kívánjuk, hogy Isten tartsa meg frissen megtért testvéreinket a kegyelemben, és adjon nekik erőt kitartani a hitben mindvégig. A képen balról jobbra: Péter István lp., ifj. Dobozi Sándor, Lőrincz Attila, Dombi Levente, ifj. Szabó Pál, Vad Jonathán, Dobozi Sámuel, Csompó Evelin, Csompó Eliza, Újvárosi Judit, Debrenti Izabella, Szabó Bea, Lőrincz Zsuzsa, Király Ilonka és Pardi Félix lp. (P.F.)

„Mindenre van erőm a Krisztusban”

Azokkal készült az alábbi beszélgetéscsokor, akik a múlt nyáron a Hargita tábor konyháján dolgoztak. Ez a munka az egyik legjelentősebb része a tábori feladatoknak és a személyzet bölcs kiválasztása mindig óriási imatéma. „2013 nyári szezonjában az Úr megajándékozott hívő, szorgalmas, békességre törekvő lányokkal és vezetővel” – ez a hála és elismerés készítette **Joó Erikát**, hogy őket bemutassa.

LŐRINCZI IMOLA, Nyárádmagyarós, 12. osztályos

Ez már a második nyarad, mi hozott vissza?

– Úgy értettem meg az imádkozásaim alatt, hogy Isten ott akar látni, hasznos lehetek neki és az embereknek. A környezet, a korábbi szép emlékek is hozzájárultak a döntésemhez.

Mi hagyott különös nyomot benned?

– Sok mindent megtanultam: elméletben és a gyakorlatban is. Például, hogy jó csapatban dolgozni, és hogy milyen hívő környezetben – főnökkel és munkatársakkal – együtt lenni. Megfigyeltem, s tetszett az, ahogyan bizonyos helyzeteket kezeltek. Ezeket szeretném emlékezetembe vésni, s majd kamatoztatni az életben.

Ha mondanál egy igeverset, amit magaddal viszel:

– Számos igeverset kaptam az ottlétem alatt. Előfordult, hogy este beszélgettünk a lányokkal valamiről, imádkoztunk érte, és másnap a reggeli áhítaton Laci bácsi mintha pontosan ahhoz a témához kereste volna ki az igét... Jónás történetéből megragadt az a gondolat, hogy először nekem kell változnom, másként viszonyulnom, hogy a dolgok megváltozzanak, ahelyett, hogy azt várjam, mások változzanak. Ezt próbálom most gyakorolni, és úgy látom, működik.

OLÁH REBEKA, Zilah, 12. osztályos tanuló

Milyen elvárásokkal jöttél a Táborba?

– Félelmekkel indultam, talán azért is, mert még nem voltam ilyen sokáig távol a szeretteimtől. Legbelül éreztem, Isten azt akarja, hogy ott legyek és ez békességet adott. Elvárásaim nem voltak. Felkészítettek, hogy kemény munka vár rám, de megnyugtattak, hogy hívő környezetbe jövök. Azt letisztáztam magamban, hogy ez egy szolgálat. Így örömmel tudtam végezni a munkát, persze a lábaim megérezték a több órás állást, de Isten megszorította az erőnket. Különös szeretetre is tanított: a táborozók és a munkatársaim iránt – ez utóbbiakat azóta a barátaimnak mondhatom.

Ajánlanád-e másoknak?

– Őszintén tudom ajánlani. Én elsődlegesen anyagi okokból döntöttem, de amellet sok olyat kaptam, amit különben nem lehet megvenni. Például azzal, hogy távol voltam a megszokott környezetemtől, jobban átláttam, átértékeltem a dolgokat az életemből. Olyan tanulságokat nyertem, amelyeket sokáig nem feledek. Lelkileg fejlődtem, jobban megismertem Istent, a kapcsolatom vele megerősödött. Ugyanakkor ott van a szolgálat lehetősége, meg hogy sok embert megismersz, barátokat találsz, tapasztalatokat gyűjtesz, és nem utolsó sorban a jó kedv.

Van igevered, ami elkísért a nyáron?

– Veress Ernő testvér bátorított egyszer az Ézs 40:31-gyel: „*akik az Úrban bíznak, erejük megújul*”, még most is a fülemben cseng, és végigkísérte a nyaramat.

KIRÁLY RÚTH, Berettyószéplak, 12. osztályos tanuló

Mi készítetett arra, hogy elvállald a második nyarat is?

– Az első élményekben gazdag volt, lelkiileg fejlődtem és munka terén is sokat tanultam. A táborba mindig szívesen jövök, ennek ellenére egy kis félelem is volt a szívemben... Most már úgy gondolok vissza rá, hogy ez a nyár sem volt hiábavaló, hiszen lelki kincsekkel megyek haza, amit majd az otthoniaknak is fel kell mutatnom.

Voltak nehéz napok is:

– Az ilyen napok mindig váratlanul jöttek és amikor fáradt voltam és úgy gondoltam, hogy már nem tudom folytatni a munkát, mindig mosolyogva eszembe jutott az az ének, hogy „*Ma van a munkanap, miért pihennél most, halljad mit mond Urad, légy szorgalmas*”, és ez erőt adott. Sokszor bátorítottuk egymást, ha erre volt szükség.

Egy igever, ami veled marad a nyárról?

– „*Elmúlt az aratás, véget ért a nyár; és mi nem szabadultunk meg!*” (Jer 8:20) Számomra ez az igever nagyon fontos, mert felveti bennem a kérdést, hogy a nyár alatt miből szabadultam meg?

JÁKÓ EVELIN, Marosvásárhely, 3. éves egyetemista

Mi készítetett egyetemistaként a munkára, hogyan élted meg a napi rutint?

– Már szilveszterkor elhatároztam, és azért imádkoztam, hogy találjak nyárára munkát. Jelentkeztem a táborba, de mivel sokáig nem kaptam biztos választ, kerestem második opciót is. Tudtam, hogy az Úr meg fogja mutatni, hogy hol a helyem. Örültem a telefonhívásnak, hogy jöhetnek a táborba... Eleinte nehéz volt megszokni a sürgés-forgást a konyhában és ahol csak szükség volt rám. A reggeli áhítatok voltak a legjobbak, a fáradtság ellenére is, hogy friss erővel kezdjük a napot.

Milyennek láttad a tábori közösséget?

– A tábori közösség tartotta bennem a lelket, nem csak testvérekre, barátokra találtam, hanem lelki társakra is, akiknek nagyon örülök. Sok gyakorlati dolgot is tanultam, lelkiileg feltöltődtem. Megtanultam, hogy ne mindig mástól várjak, hanem én is kell tudjak adni. És ha kicsi dolgokért is imádkoztam, az Úr segített, meghallgatott.

Melyik igeveret viszed magaddal?

– A Fil 4:13-at: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít*”. Egy reggeli áhítatomon kaptam ezt, és aznap pont jókor jött. Aztán egész nyáron elkísért és még most is bennem él.

NAGY KATINKA, Szilágynagyfalu, 11. osztályos tanuló

Hogyan kerültél a táborba, és az elképzeléseid milyen mértékben teljesültek?

– Király Ruti mesélt arról, hogy 2012 nyarán a táborban dolgozott, számára jó volt, és nagyon megszerette. Aztán az egyik barátnőmmel jelentkezünk mi is. Először úgy tűnt, hogy már nem lesz hely, végül egyikünknek vált lehetővé az eljövétel. Még nem jártam a Hargitán, de gondoltam, nagyon rossz nem lehet, ha Ruti annyira szerette. Félttem a csapatmunkától, hogy esetleg nem fogok tudni beilleszkedni. Ennek ellenére nagyon megszerettem, a lányoktól is barátnőkként váltunk el.

Milyennek érzekted a közösséget? Voltak-e kritikus helyzetek?

– Számomra sokat jelentettek a reggeli áhítatok, aztán amikor együtt mentünk misszióba. Általuk még jobban összekovácsolódtunk, tanulhattunk. Emlékezetesek azok a témák, amikről esténként a lányokkal beszélgettünk, és másnap reggel pont arról volt szó az áhítaton. Jó volt tapasztalni, hogy az idő múlásával egyre jobban összeszoktunk, csapatként dolgoztunk. A nehézségek és problémák által pedig Isten tanított, fejlődhattunk. Számomra a legkritikusabb az volt, amikor az ifihét előtt nagyon rövid idő alatt kellett kitakarítanunk a tábort. Mindnyájan nagyon féltünk, mert szinte lehetetlennek tűnt a feladat. Sokat imádkoztunk, és aztán jó volt megtapasztalni, nem csak hogy időben végeztünk a munkával, de még szabadidőnk is maradt – Istennél nincs lehetetlen.

Mely igével köszöntél el a nyártól?

– „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” – sokszor ebbe kapaszkodtunk, s ezzel bátorítottuk egymást. Van aki nem érti, hogy lehet a nehéz munka közben felüldülni. Amíg valaki nincs ott, nem látja, s nem tapasztalja a vezetők példaértékű hitét, s főleg ha nem Isten gyermeke, nem is értheti. Tehát mindent nagyon köszönök!

TRINFA JOHANNA, Sepsiszentgyörgy, 10. osztályos tanuló

Tavaly önkéntesként három hetet dolgoztál a táborban, épp az iskolakezdés előtt. Mi készítetett arra, hogy visszagyere a táborba és vállald az egész nyarat?

– A tavalyi pozitív tapasztalataim alapján döntöttem úgy, hogy idén az egész nyarat szeretném vállalni. Hiszem, hogy nem véletlen kerültem oda, hanem ez is beletartozott Isten tervébe.

Mi volt a legjobb a nyárban? Ajánlanád-e másnak is a tábort?

– A munkám végzése közben rájöttem, nem csak annyiból áll a szolgálat, hogy kitakarítjuk az ebédlőt, vagy elmosogatunk. Hanem az is beletartozik, hogy hogyan viszonyulunk a segítséget kérő vendéghez. Jó volt ebben is szolgálni. Természetesen ajánlom másnak is a Tábort, hiszen idén is lelkiileg épülhettem, barátkozhattam.

Van egy igéd, amit magaddal viszel?

– A Fil 1:6-ot említeném. Azt a jó munkát, amit Isten a nyár folyamán elkezdett bennem, hiszem, hogy be is fogja fejezni.

PÁL GYÖNGYI, Barót

A konyhán egyik alapemberünk voltál. Milyennek érezted a munkaközösséget?

– Közösén tanultunk egy éneket, amelyből idézném: „Együtt a sereg, az Úr szava szól”. Úgy gondolom, jó kis sereg voltunk, akikhez minden reggel valóban az Úr szava szólt. Így tudtuk elkezdni és végezni a munkát minden nap. Az Úr kovácsolt össze minket munkaközösséggé, felhasználva a tábor igazgatóságát is, ha hibáztunk, szeretettel segítettek, tanítottak, és bátorítottak a továbblépésre. Ez mindannyiunknak sokat jelentett és nagyon jó volt.

Mi segített abban, hogy bírjátok a háttér munkákat is?

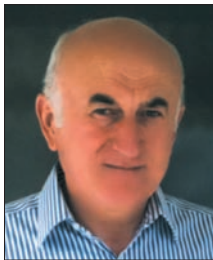
– Valóban rengeteg olyan munka van, ami csak akkor látszana, ha nem lenne elvégezve. Hogy mi segített leginkább a teherbírásban? Mivel ez „Isten tábora”, az itteni munkát nem lehet akárhogy végezni. Nekem részben munkahely és részben szolgálat volt, nem a fizetést tekintettem a legfontosabbnak, hanem próbáltam kötelességtudatból és szeretetből tenni. Ez volt a legnagyobb segítségem.

Mondj egy igevereset, amely jelentős (volt) a számodra.

– „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4, 13).

SZEREDAI LÁSZLÓ, Zilah

Hálás szívvel fogadtuk, hogy elvállaltad a konyhai munka vezetését, mi készítetett erre?

– Szolgálni az Urat és az ő „kicsinyeit” mindig örömmel tettem. A Hargita Tábort nem nagyon ismertem korábban, de miután a gyermekeink oda kerültek, láttuk a nagy szükségét, hogy nekik most támogatás, segítség kell a teher megosztásra a fizikai munka területén. Isten meggyőzőtt, egy hajnali csendben a Bírak 7,18-at adta: „Az Úrért és Gedeonért!” Akkor megértettem, hogy az Úrért és gyermekeinkért ott kell szolgálnunk.

A lányoknak sokat jelentettek a reggeli áhítatok, de fizikai munkában is elől kellett járnod...

– Visszagondolva én is csodálkozom, de az Úr a rendkívüli munkához rendkívüli erőt is adott. Ő nem szűkölködik az eszközökben: adott szorgos kezeket is, hogy a munka mindig időben meglegyen. Adott mosolyt az arcunkra, hiszen erre ott mindig nagy szükség van. És adott szívbeli örömet, melyet a reggeli áhítatokból mindannyian meríthettünk. Amikor elfáradtam, Isten kegyelméből feleségem is ott volt, s ő támogatott, egészségügyiként és háttérmunkásként. A kevés szabad időben még missziózni is elmentünk gyülekezetekbe, megtapasztalva azt, hogy aki mást felüdít, maga is felüdül. Mintha ismétlődne: „egyik kézben a munkaszerszám, másikban a fegyver” (Neh 4,11).

Milyen ige kísért végig?

– Az előbb említett Bírak 7,18 mellett még a Jn 13,4: „felkelt a vacsorától, letette felső ruháját...” (Szeredai tv. kertészmérnök, de lemondott a munkahelyéről, hogy a táborban szolgáljon – szerk. megj.)

Köszönjük szépen a válaszaitokat!

Kérdezett: JOÓ ERIKA

Ami közel van, az meg is érkezen, a mienk lehessen

Novák Zsolt gyergyószentmiklósi misszionárius igehirdetése **id. Veress Ernő** testvér temetésén.

Miután Jánost tömlöcbe vetették, Jézus Galileába ment, és hirdette az Isten evangéliumát. Ezt mondta: Betelt az idő, elközelített az Isten országa. Térjete meg és higgyetek az evangéliumban!” (Mk 1:14-15, újonnan revideált ford.)

A Barnabás-ház teraszán Novák Zsolt

Kedves emlékező gyülekezet! A felolvasott ige példája is azt mutatja, hogy ugyanabban az időszakban több mindennek eljön az ideje. Amikor Keresztelő Jánost börtönbe vetették, akkor eljött az ideje, hogy búcsúzzon a nép a „Kiáltótól”, Kiáltó Szótól. Veress Ernő közöttünk, Keresztelő János-hoz hasonlóan Kiáltó volt, Kiáltó Szó a pusztában. Nagyon sokszor hallottuk az ő kiáltását, amint kiáltotta az éltető evangéliumot – imaházaink falai visszhangozták. Én hallottam őt fent, a hegytetőn. Hallottam az alföldi szőlők között. Bárhol szívesen tette – képviselte és vállalta –, kiáltó szó volt a pusztában.

Búcsúznak a Kiáltó Szótól

De eljött az ideje annak, hogy búcsúzzon a nép a Kiáltótól, az útkészítőtől – valóban igazi útkészítő volt: Isten és ember között készítette az utat. Az itt állók közül is nagyon sokan elmondhatjuk, hogy az ő útkészítő szolgálata volt az, amit Isten

felhasznált arra, hogy közelebb kerüljünk hozzá, vagy éppen találkozassunk vele. Veress testvér kiáltott nekünk – kiáltotta az embereknek – az életnek evangéliumát. De amikor nem kiálthatt nekünk, akkor kiáltott értünk – egy Kiáltó volt.

Es eljött az ideje, hogy búcsúzzunk az Úr Jézus barátjától, a Kiáltó Szótól. Biztos vagyok benne, hogy nagyon sokunknak hiányozni fog az ő hangja, hiányozni fog az ő szava – bár visszhangozhatna a szívünkben az a hang, az az erőteljes hang! Az ő ideje lejárt. Ebből a torokból több kiáltás nem hangzik már.

Te és én kell kiáltunk!

Most feltehetjük a kérdést: elment egy nagy harcos, hogyan lesz tovább? Az evangéliumot soha nem lehetett tömlöcbe zárni, bilincsbe verni – az evangéliumot nem lehet koporsóba zárni. Az evangélium győzelmes, munkája folytatódik ebben a világban. És amikor egy torok elhallgat, akkor más kell, hogy kiáltson tovább. Ha elhallgat a Kiáltó Szó, akkor tíz és száz toroknak kell kiáltania helyette az evangélium győzelmes himnuszát. Akkor te és én kell, hogy kiáltunk tovább. Te és én, akik nemrég a megkísértett állapotban voltunk, te és én, akik nemrég a megkísértés pusztájában jártunk, nekünk kell vállalni, nekünk kell vinni tovább az evangéliumnak a zászlaját.

Új szívekben gyűjt szikrát

Mert azt gondolom, a mai emléknep is egy nagy bizonyítéka annak, hogy ez az, ami megéri igazán. Ez az, aminek van értelme igazán, semmi más nincs, amiért érdemes lenne inkább élni, mint ezért. Ne félj Istennek népe. Ne félj, mert Isten új szívekben gyűjti meg az ő szenvedélyének a lángját. Új szívekben gyűjti a mennyei szikrát. És ha éppen rád tekint, ha éppen rád gondol, ha éppen neked

szól, ha éppen téged szólít, akkor engedd meg, hogy beborítsa ez a tűz a szívedet, elborítsa egészen. És indulj el, emeld magasra Krisztusnak világosságát, az ő fáklyáját, mert az evangéliumnak mennie kell tovább. Az evangélium munkája folytatódni fog tovább.

A fehér gyűrű

A Kiáltó hitte, hogy meglátja minden test az Isten szabadítását. Hitte és várta: ha ő nem is láthatja meg, de hitte, hogy el fog jönni az idő, amikor minden test meglátja az Isten szabadítását. Veress tv., tudom, hogy ezért imádkozott: hitte az ébredést, a megújulást. Hitte, hogy eljön Isten csodálatos meglátogatási ideje... Úgy tudom, volt egy fehér gyűrű az ujján, nem valami értékes, sok karátos, hanem egyszerű, műanyagból készült. Azzal emlékezett minden nap arra, hogy imádkozni kell: értem is, értünk is, hogy képviselni kell a mennyei trón előtt az ébredésnek, a megújulásnak, az új időnek az ügyét. És megfogta azt a gyűrűt minden nap, hiszem, még aznap reggel is, amikor meghalt, és elmondta az ő hitének imáját, hogy minden test meglátja majd az Isten szabadítását.

Bánjuk meg ..., térjünk meg!

Amikor a Kiáltótól búcsúzik a nép, akkor Valaki azt kiáltja, hogy itt a szabadításnak az ideje. Eljött a megtérésnek az ideje, hogy megtérjen az, aki még nem tért meg, hogy megtérjen az, aki eltért az Isten igazságának útjától, aki elhajolt az evangélium igazságától. Itt a megtérésnek az ideje, a megújulásnak, a helyreállásnak az ideje – hirdette a következő Kiáltó, ezzel volt megbízva. S most ezen a helyen, méltatlan és alkalmatlan emberként, a Szentlélek által én vagyok ezzel megbízva.

Ebrednünk kell – ráébrednünk arra, hogy elhagytuk az élő víznek kútforrását, hogy elhagytuk az igazságnak ösvényét. Elhajoltunk, ✠

A kiterjedt Veress családnak és a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége elnökségének
Kedves gyászoló Család, és a gyászban osztozó erdélyi magyar baptista Testvérek!

Veress Ernő testvér egy idő óta nem csak készült, hanem vágyakozott is arra, hogy átmenjen innen szeretett Megváltója országába. A tengeren túl is hallottunk erről – ti pedig, szerettei és munkatársai, figyelemmel kísérhettétek készülődését. Szomorkodni hát nincs okunk, hiszen kérését megadta az Úr. Inkább az életéért való hálaadás a feladatunk, még ha közben fáj is a szívünk.

Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség testvérisége és a Magyar Baptisták Világszövetsége elnöksége nevében emlékezem – hálaadással – Veress Ernő testvérré, megemlítve szolgáló életének néhány számunkra is fontos mozzanatát. Öröm volt számunkra, amikor a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége első elnökeként meghívásunkra részt vett (feleségével együtt) és szolgált az 1994-es, Chicagóban tartott közgyűlésünkön, majd több gyülekezetünkben is. A magyar baptisták világméretű összefogását – mint az erdélyi szövetség elnöke – maga is szorgalmazta, s a létrejött világszövetséget megalakulása után is, mindvégig támogatta.

Alázattal és örömmel fogadta, amikor 2010-ben, szolgáló élete, az erdélyi baptista misszióban végzett eredményes munkája elismeréseként a MABAVISZ által alapított Kornya-díjban részesült.

Hálások vagyunk Istennek id. Veress Ernő testvérünk szolgáló életéért.

Urunk vigasztalását kérjük özvegyére, Annuskára és a kiterjedt családra!

„Végezetre, atyámfiai... vigasztalódjatok... és a szeretetnek és a békességnek Istene lészen veletek.” (2Kor 13,11)

Együttérző szeretettel: **HERJECZKI GÉZA,**

az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség és a Magyar Baptisták Világszövetsége elnöke

⇒ eltértünk, más kutakat használtunk, nem elégedtünk meg a menyeyei Kút fővel. De eljött az ideje a visszatérésnek, a megtérésnek.

Bánjuk meg, amit rosszul tettünk, és térjünk meg! Nagy szó, mégis ezzel vagyok megbízva, hogy mondjam ezt nektek: eljött az ideje az ébredésnek. Lehet ezt elhinni? Lehet erről ma beszélni? Ezt most tényleg el lehet hinni?

Higgyed el, ez az evangéliumnak a szava. Mert a következő Kiáltó így kiáltott: *elközelített a mennyeknek országa, ami nem evés, nem ivás, nem vallásoskodás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm.*

Lenne békesség falainkon belül

Óh, hát erre várunk, hát ezt vágyja a mi szívünk. Ezért imádkozott Veress testvér, és imádkoz-

nak még sokan mások. Óh, bár lenne békesség falainkon belül – a mennyek országának békessége. Óh, bár a mennyek országának igazsága szétzúzhatná a mi emberi igazságainkat. Óh, bár az Isten tökéletes és rendíthetetlen igazsága porrá zúzhatná igazság-koholmányainkat, és az Isten igazsága uralkodhatna családjainkban, a gyülekezetünkben, közösségünkben. S óh, bár a pillanatnyi bűnös és világi örömök helyett – meg a kárörömök helyett –, eljönne az ideje annak, hogy a Szentlélek okozta örömök visszhangoznának az utcákon, a beszélgetésekben, a bizonyosságtételekben. Igazság, békesség és Szentlélek által való öröm – ez a mennyek országa, ezt hozza el az ébredés nekünk.

„Jézus Galileába ment, és hirdette az Isten evangéliumát. Ezt

mondta: *Betelt az idő, elközelített az Isten országa.*” Ezért merem ma hirdetni közöttetek: hogy ez az idő közel van. És addig kérni kell, és hívni kell. Ragadjuk meg a lehetőséget, amíg közel van, hogy eljőjön az Úr kedves esztendeje. Hogy az Úr meglátogatásának az ideje ne menjen el mellettünk, felettünk, hanem ebben mindannyiunknak része legyen. Ragadjuk meg, mert Istennél el van készítve, erről meg vagyok győződve.

Minden új ezzel kezdődik!

Mit tegyünk tehát? – ma, ezen az emlékűnnepen, mi is feltehetjük ezt a kérdést. Térjünk meg mindannyian, ki-ki az ő bűnös útjáról. Minden új ezzel kezdődik. Térjünk meg, és boruljunk az Isten elé. Higgyük el, hogy az Isten igéje, az evangélium ma is időszerű.

Tegyük azt, amit a testvérünk tett. És hogyha szükséged van arra, hogy valami emlékeztessen, hát vágj te is egy fehér gyűrűt egy gyógyszeres doboz kupakjából, és tedd az ujjadra – Izráel népének is volt valami emlékeztető. Tedd fel te is, hogy emlékeztessen és máttól kezdve buzgón, minden nap imádkozz, hogy ami közel van, az meg is érkezzon, hogy az a mienk lehessen – az Úr kedves esztendejének az ideje. Ezt hirdethettem ma nektek. Ez vigasztaljon minden gyászolót. Ámen.

Kint a sírnál is szolgált a székelgyöldi összevont fúvószenekar.

Nagy hatást gyakorolt a fiatalokra!

Az ifjúsági misszióban úgy ismerhettük meg Veress Ernő bácsit, mint a fiatalok barátját. Igeszolgálatának őszintesége és életének átláthatósága, összetöretettsége nagy hatást gyakorolt a fiatalokra. Fáradhatatlan és krisztusi szeretettel teljes lelkigondozói munkája sokakat vezetett a megtérés útjára és hitbeli növekedésre. Egyik mondása mottóvá vált ifjúsági szolgálatunkban: „*Mindent Vele, semmit Nélküle!*” Ez számára életprogram volt, most már pedig teljes valóság. – Az országos ifjúsági szolgálat nevében kívánunk isteni vigasztalást a gyászoló családnak: „*Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten ígését hirdették nektek. Figyeljete életük végére, és kövessétek hitüket*” (Zsid 13,7). **AZ IFJÚSÁGI SZÖVETSÉG VEZETŐSÉGE**

Hargita, ifjúsági tábor 2013., Ernő bácsi előadást tart a fiataloknak.

Együttzilveszterezés Hadadnásdon

Közel hatvan fiatal gyűlt össze a hadadnásdi baptista gyülekezetben, hogy együtt töltsék az óév utolsó, illetve az újév első óráit. Öröm volt számunkra, hogy eljöttek a körzetünkhöz tartozó széri fiatalok, és a goroszlói ifjúság, akiket vendégként hívtunk meg. Jó volt együtt imádkozni, dicsérni az Urat énekekkel, visszatekinteni az elmúlt év áldásaira, megosztani egymással azokat a dolgokat, amikért hálások vagyunk.

Goroszlóról Domokos Heléna, Hadadnásdról pedig Siegel Erzsóka és Vincze Noémi buzdítottak imára. Heléna a Péld 30:7-9 alapján arról beszélt, mennyire fontos, hogy Isten

akarata szerint éljünk, megelégedéssel és engedelmesen fogadjuk el az Isten rendeléseit. Noémi érdekes kérdéssel lepte meg a fiatalokat: Mit tennénk, ha a legértékesebb dolgot kérné el Isten tőlünk? Vajon képesek lennénk lemondani róla? Elgondolkodtatott ez a kérdés, jó volt átértékelni azokat a dolgokat, amik fontosak számunkra és új értékrendeket állíthattunk fel magunkban. Noémi a 131. Zsoltárral bátorított minket, hogy hittel menjünk az új évbe, tudva, hogy amit Isten ad, vagy akár elvesz, az a legjobb számunkra, hisz Ő a legdrágábbat adta értünk, egyetlen Fiát.

Erzsóka, aki néhány évvel ezelőtt a

hadadnásdi ifjúság tagja volt, elmondta, hogy hálás azért, hogy gyülekezetünket ilyen népes ifjúsággal áldotta meg az Úr. Hisszük, hogy céllal helyezett ide bennünket, ezért szeretnénk hűségesen szolgálni Neki. Mindannyiunk nevében elmondhatom, hogy jól éreztük magunkat együtt, örülünk, hogy megismerkedhettünk a goroszlói fiatalokkal és reméljük, hogy a jövőben lesznek még közös alkalmaink. Kívánunk mindenkinek a Jó Istentől gazdagon megáldott új évet!

„*A reménységben örvezzetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban álthatatosak.*” (Róm 12:12)

Édesapám...

Kelemen (Veress) Napsugárnak, az ifjúsági lap korábbi szerkesztőjének blogbejegyzése – részlet.

„Megvan az ideje a születésnek, és megvan az ideje a meghalásnak. Megvan az ideje a sírásnak, Megvan az ideje a gyásznak.” (Préd 3:2,4). „Amikor Jézus látta, hogy Mária sír; és a vele jött zsidók is sírnak, megrendült lelkében...” (Jn 12,33-35).

Könnyek és könnyek. Sírás és gyász. Megvan az ideje a sírásnak, a gyásznak. Az Úr Jézus is átérezte ezt.

Édesapám. Hogyan is lehetne kifejezni ennek a szónak a tartalmát, amit számomra jelentett? Krisztus lakott benne. Olyan Istenképet kaptam az Édesapámban, amely örökre meghatározó.

Édesapám. Férjem után a leggyakrabban hívott szám tulajdonosa. Aki mindennap imádkozott értem, férjemért, gyermekeimért. Törődve kísérté figyelemmel a mindennapjaimat. Bármikor hívhattam, bármilyen terhet megoszthattam vele, szíven talált a helyén mondott szó.

Nagyváradon, sok teendői között odafigyelt arra, hogy velem külön időt töltsön. A reggeleit adta nekem. Korán keltünk. Tükörtojást sütött nekem reggelire, majd elmentünk a parkba madárfészket keresni, fára mászni. Együtt füttyörészünk a madarakkal, énekelünk, imádkoztunk. Elkísért az iskolába. Azóta is sokszor eszembe jutott, különösen, mióta nekem is vannak gyermekeim: hogy tudta ezt megoldani? A szövetség elnöke volt akkor, több gyülekezetet pásztorolt, késő este jött haza a szolgálatból. Mégsem volt neki fáradságos időpazarlás a 7 éves ötödik verebecskéjével törődni...

Tíz évesen már egyszer el kellett búcsúznom tőle Marosvásárhelyen. Az akkori szívműtét után Isten visszaadta nekem az Édesapámat, de a felkiáltójelt nem törölte el a szívem táblájáról: bármikor elvehetem tőled! Hálás vagyok ezért a felkiáltójelért, mert Barnabás életpéldájával együtt a megtérésemre használta fel az Úr.

A szívűtét után megtört egészsége időnként ismét erőre kapott. Láttam még Édesapámat Csíkszeredában is energikusnak, teherbírónak a lelkipáncsók, családlátogatások, imaházépítések, táborozások alatt.

Tőle tanulhattam azt is, hogyan kell megalázkodni és bocsánatot kérni. Láttam őt hibázni, és láttam szomorodni bűne miatt. Tőlem is sokszor bocsánatot kért. „Én megbocsátok neked” mondta olykor huncut mosollyal. „Hallod-e, Napsugár, legyünk mi ketten jó barátok!” – most is hallom...

Lehetett vele értelmesen vitatkozni. Hogyan volt türelme 55 évesen egy 15 éves tinilánnyal eszmecsere folytatni, egyenlő esélyeket adva?

Mikor elveszítette látása egy részét, még jobban összeforrtunk. Sokfelé el kellett kísérnem. Székelyudvarhelyen baktattunk az utcákon, most egy kicsit fel, aztán le, most jobbra. Egy idő után már nem kellett mondanom semmit, emlékezetből és a karom irányításából tudta, merre kell lépni és hogyan. Később még kevesebbet látott. Alázattal viselte, hogy másra van utalva. Megtálalta az egyensúlyt ebben is. Elfogadni a segítséget, de önállónak maradni az utolsó percig, utolsó erőig.

Szeretett korán kelni, igét olvasni, imádkozni, énekelni. Sokszor ébresztett énekekkel, füttyöréssel. Megkapta az örömet az Úrtól, kezdődhetett a nap, bármilyen nehéz feladatok is álltak előtte. Mikor már nem tudott olvasni, mert nem látott, másokat kért meg, hogy olvassanak neki az igéből. Felejtetetlen számomra, hogy részese lehettem azoknak a drága pillanatoknak, mikor az Úr elé állt az üzenetért, és hangosan gondolkodva készült a prédikációra. Később lejátsszóról hallgatta a hangosbibliát. Mindennél fontosabb táplálék volt számára az ige.

Szépen tanított arra is, hogy vállaljak felelősséget a tetteimért, hogy döntsek önállóan. Egy-egy téma megbeszélésénél így foglalta össze az elhangzottakat: „ha reám hallgattok, úgy csináljátok, ahogy akarjátok...”.

Az utóbbi két-három év nagyon nehéz volt nekünk. Soha nem láttam Édesapámat ennyire szenvedni. Időnként voltak nagy fizikai fájdalmai is, de az a „mélységes fájdalom”, ahogy egyik levelét aláírta, első sorban nem a testét bántotta. Lelkében gyöttrődött, várta a megtéréseket, a felébredést. Többször imádkoztunk ezért együtt is. Még azt is mondta, sokszor kívánta, bárcsak elvitte

volna őt az Úr azelőtt, mielőtt a botrányos dolgok, vezetőink tehetetlensége a felszínre jöttek volna! Aztán ismét megnyugodott. „Van nekünk egyéb, amivel foglalkozni”. Elmondta azt is, hogy megértette, az Úr megengedte, hogy ezt is átélje, hogy lelkében még nagyobb sóvárgás támadjon „az Úr beavatkozására”, ahogyan ő fogalmazott. Így még odaadóbban imádkozhatott.

Édesapám és a fehér gyűrű öröksége.

Mikor egyszer megfogtam a kezét, észrevettem, hogy van valami a kisujján. Érezte, hogy csodálkozom, ezért megszólított:

– Tudod-e leányom, miért van ez itt a kezemen?

– Miért, Édesapám?

– Ezzel gyakorlom a másokért való imádkozást. Éjszaka, ha nem tudok aludni, meg ahogyan járok-kelek napközben, meg-megforgatom az ujjamon, és sorra veszem a lelkipásztorokat, fiatalokat, fiatal házasságokat, családunkat, és név szerint imádkozom értük. Ez segít, hogy ne felejtsem el.

Megszégyenítően pontosan felsorolta még a marosvásárhelyi fiatalok és fiatal házasságok neveit is.

Egy kis darab fehér műanyag karika. Szemcseppek fioláiból vágta ki, ráakadtunk, készített több darabot is belőle, ha elkallódna... Látszólag értéktelen, műanyag szemét. Számunkra viszont jelképe az imádkozó életnek, melynek örökségét ránk hagyta. De nem csak ránk, vér szerinti gyermekeire, hanem azokra is, akiket édes fiamnak, édes leányomnak szólított. Így vallotta ő is: ha imádkozó ember leszel, lesz még más is. Terhes örökség ez, nem a kényelemnek kedvez...

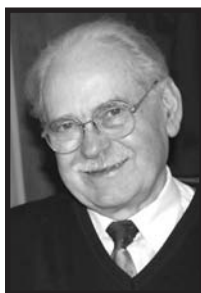
Így búcsúszom én is, a kicsi csürkém, az ötödik veréb: viszontlátásra, Édesapám! Nem kívánom, hogy visszajöjjön ide, hiszen a legjobb helyen van. Azt kívánom, hogy bárcsak teljesülhetne utolsó kívánsága, és eljönne az ébredés ideje. Az Úr közbeavatkozása. Hátha mi megérjük, hátha mi átélhetjük. De ha mégsem, akkor sincs más út, csak ez: „megsanyargatom testemet és szolgává teszem”. Terhes örökség, de nincs más választásunk. Folytatni csak így érdemes!!!

Több évi szenvedés után, 85 éves korában, az Úr hazaszólította **özv. Mihály Ilonka** testvérnőt. A gyászistentiszteletre január 10-én, pénteken került sor, ahol Gál Lajos lp. Szeghalomról (Mo.) hirdette Isten vigasztaló ígését a Lk 21:1-2 alapján, hozzá szólt még Frank Róbert tv. (Berettyóújfalu, Mo.) és Pardi Félix helybeli lelkipásztor. A temetőkertben Szekrényes Pál, a szilágysomlyói gyülekezet lelkipásztora szólt a feltámadás reménységéről. A helyi fúvós- és énekkar is szolgált vigasztaló énekekkel. Ilonka testvérnő Kémeren született 1928. október 9-én. Megtérése után az Úr Jézus parancsára bement 1944. augusztus 20-án Szabó András lp. által. Hűséges tagja volt a kémeri gyülekezetnek, emlékéért őrizni fogjuk. Istenünk gazdag vigasztalását kívánjuk a gyászoló család számára. **(P.F.)**

2013. december 6-án Zerinden, **Bálint Anna** testvérnőt kísértük utolsó útjára. A gyászistentiszteleten a helyi lelkipásztor tolmácsolta Isten vigasztalását az 1Pt 1,24-25 és a Róm 6,23 alapján. Énekekkel a körzet összevont énekkara szolgált. Testvérnőnk 1925. július 17-én született Goroszlón, 1947-ben tért meg és merítkezett be. Majd Nagybányára költözött, 2008-ben Zerindre, mindegyik helyen a gyülekezet hűséges tagja volt. Az utolsó 20 évében betegségét türelemmel viselve, hitében jó példát mutatott családjának és mindazoknak, akik meglátogatták. Több mint 88 évet kapott az Úrtól: „Mert én általam soka-sulnak meg a te napjaid” (Péld 9,10-12). Az Úr vigasztalja meg a gyászoló családot! **(János Tünde)**

„Megadtad neki szíve kívánságát, ajka óhaját nem tagadtad meg. Hiszen gazdag áldással fordulsz feléje, fejére színarany koronát teszel. Életet kért tőled, és megadtad neki, hosszú életet, örökké tartót.” (Zsolt 21:3-5)

Fájó szívvel búcsúztunk december 5-én **Erdő Mózes** testvérünkötől, de a mély fájdalomban vigasztalást nyújtott a Krisztustól nyert élő reménység, hogy testvérünk az Úrnál van. Mózes testvér nem a múlandó élet megtartásáért, hanem az örök életért és a Krisztussal való találkozásért harcolt. Kis Ottó lp. testvér is ezt támasztotta alá a Fil 3:15-21 alapján, hogy testvérünknek mennyei polgárjoga van. Deák Zsolt lelkipásztor pedig arra hívta a testvéreket az 1Pt 4:7-11 alapján, hogy Istennek adjunk dicsőséget testvérünk példaértékű életéért. Imádkozunk az özvegyen maradt testvérnőnkért és a gyászoló családjáért. **(D.Zs.)**

A 2013-as év utolsó napjaiban két hűséges szolgáját hívta haza az Úr a krasznai gyülekezetből.

Id. Katona Miklós (80) december 30-án temettük. A kápolnánál Pardi Félix zilahi lp. a Zsolt 116,15 alapján hirdették a vigasztalás ígését, a temetőben Kiss Zoltán helyi lp. az 1Kor 15,53-57 szólt a nagyszámú hallgatóságához. Testvérünk 1933.

április 21-én született Krasznán református családban. Édesapja a 2. világháborúban elesett, özvegyen maradt édesanyjával és testvérével nehéz körülmények között éltek. Tizenhat éves korától családfenntartóként a téglagyárban dolgozott. 1948-ban édesanyjával és testvérével elkezdtek járni az imaházba, a következő évben, Kulcsár István, által a Kraszna vizében bementkezett. 1956-ban házasságot kötött Bódizs Ilka testvérnővel. Házasságukat Isten két fiúgyermekkel, öt unokával és egy dédunokával ajándékozta meg. Ötvenhét évig tartó boldog házasságuk alatt több súlyos balesetben is megtapasztalta Isten gondviselését. Példaértékű marad számunkra családjához, Isten népéhez való ragaszkodása.

December 31-én, **id. Kocsis Lajos** (76) temetésén, az ígét Kiss Zoltán helyi lelkipásztor hirdette (Ézs 38,1-8), a sírnál ifj. Dimény Miklós elöljáró (Zsid 13,14). Testvérünk 1937. dec. 22-én született Krasznán, egy négygyermekes református családban. 1962-ben kötött házasságot Pap Eszterrel. Ötvenegy évig tartó boldog házasságukat Isten három gyermekkel (két fiú és egy leány), kilenc unokával és két dédunokával áldotta meg. 1977-ben életük fordulatot vett, mindamellett, hogy sok földi jóban volt részük, egy virrasztó istentiszteleten ráébredtek arra, hogy bűneik miatt szükségük van Jézus Krisztus váltására. Annak az évnek az őszén Szilágyballán, egy hálaadó ünnepélyen átadták szívüket Istennek és 1978. szeptember 3-án Krasznán, Gergely Pál lp. által bementkeztek. Testvérünk az első szeretet tüzétől áthatva önzetlenül szentelte idejét és új autóját a misszióra, áldozatos és Krisztusra mutató életével több család megtérésében is közreműködött. Rövid szenvedése idején felesége és gyermekei szerető gondoskodással vették körül utolsó percéig. Mindkét temetés hangulatát emelte a helyi ének- és fúvósok szolgálata. „Mert a kik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek magoknak”, 1Tim 3,13/a. **(K.Z.)**

Az Arad-Belvárosi gyülekezet **Tapasztó Erzsébet** testvérnőt kísérté utolsó földi útjára december 10-én. 91 évet élt, az utóbbi években betegségek, próbák által készítette Isten a vele való találkozásra. A kápolnánál Simon András helyi lp. a Mt 24:42-44-ből a vigyázásra és készenlétre figyelmeztetett – mert Jézus jön –, a sírnál a Kol 3:1-4 alapján az élő reménységre buzdított; az énekkar evangéliumi énekek által bátorított. Kívánjuk Istenünk vigasztalását a gyászoló családnak. **(S.A.)**

Aradon, 2013. november 24-én **Köteles Erzsébet** (89) testvérnő temetésére gyűlt össze a belvárosi baptista gyülekezet. A kápolnánál először unokája, Balla Frigyes szólt az ígét a Zsolt 91:14-16 alapján, úgy gondolva a nagymamára, mint a ki hűségesen ragaszkodott az Úrhoz. Utána Giorgiov Adrián

nagyvárad-belvárosi lelkipásztor emlékezett testvérnőnkéről, mint egy példás életű vasárnapi iskola tanítóról. A sírnál a 2Tim 4:6-8 szerint a helyi lelkipásztor biztatta a gyászoló családot, hogy harcoljuk meg mind a nemes harcot, kövessük az elhunyt jó életpéldáját. Az énekkar bátorító szolgálata tette még szebbé temetési együttlétünket. Kívánjuk, hogy Istenünk vigasztalja a gyászoló családot.

Köteles Erzsébet 1924. május 24-én született Ágya községben, a református Hevesi Ferencz és Lídia negyedik gyermekeként. 1954. július 6-án merítkezett be az aradi gyülekezetben Megyesi József lp. által; ezt követően szülei is elpecsételték életüket az Úr Jézus követésére. 1957-ben házasságot kötött özv. Köteles Mihállyal, a gyantai gyülekezet tagjával. Ágyán laktak hat évig, aztán beköltöztek Aradra és csatlakoztak az arad-belvárosi gyülekezethez. Nagy részt vállalt a gyermekmunkában, a tanítást jó kedvvel és odaadással végezte. 1984. március 28-án, 27 év házasság után a férje az Úrhoz költözött. Testvérnőnk kitartóan és bugón imádkozott leányaiért, vejeiért, fiáért, hat unokájáért és tíz dédunokájáért. Több mint egy éve, betegsége miatt nem látogathatta a gyülekezetet, de buzgón imádkozott, szíven viselte a közösséget. **(Simon András)**

Január 3-án Tárnokon (Mo.)

Molnár József (86) testvér temetésére gyűltünk össze. A kápolnánál Simon András (korábbi volt lelkipásztora) a 2Kir 20:1-6 igéből szölte a vigasztaló üzenetet – Ezékiás 15 évet kapott, testvérünk pedig 8 év ráadást kegyelemből. A nekrológot Chiciudean Miklós lelkipásztor olvasta fel. A sírnál Fábián Sándor a Buda-alsóhegyutcai gyülekezet lelkipásztora bátorította a gyászoló családot. Az énekkar is ebből a gyülekezetből érkezett és a tárnoki testvérekkel kiegészítve szolgáltak Isten dicsőségére. Kívánjuk, hogy Isten pótolja a hiányt és vigasztalja a gyászoló családot.

Molnár József 1927. március 17-én született a székelyföldi Homoródszentmártonban Ilonka Juliánna és Molnár Jakab harmadik fiaként. Hívó családban nőtt fel, már fiatalon átadta életét Krisztusnak és szolgált hűséggel még a nehéz körülmények között is. 1954-ben feleségül vette a székelymuzsnai Máté Erzsébetet, akivel idén ünnepelték volna házasságkötésük 60. évfordulóját. Négy lányuk született, a taníttatásuk érdekében a

család 1977-ben Sepsiszentgyörgyre költözött. Ifjú korában ács szakmát tanult, az építőiparban dolgozott, szabad idejében önzetlenül segített több székelyföldi imaház építésében. Gyermekeik külföldre távoztak, és a nyugdíjas évek elérkeztével feleségével együtt hazaköltözött szülőfalujába, ahol teljes idejét a misszióknak szentelte. Ezenközben súlyos betegség érte, és ennél fogva Magyarországra költöztek, hogy közelebb lehessenek gyermekeikhez. A nyolc évig tartó betegségét türelemmel viselte, hite nem rendült meg, csendben készült hazatérni Megváltójához. Családjának örökre hiányozni fog, de a viszontlátás reményében vált el egy időre tőle, szerető felesége, lányai, vejei, unokái és a gyászoló gyülekezet. **(S.A.)**

Szilágybagoson, 2013. december 28-án – tavasziassan kellemes időben – temettük **id. Budai Árpád** (84) testvérünket. Az Isten országában való találkozás reménységével búcsúzott tőle felesége Róza, gyermekei: Árpád, Ferenc, István, Klára, Lajos, menyei, veje, 11 unokája és egy dédunokája – a kiterjedt rokonság és a gyülekezet. A gyászszertartást vezette és a nekrológot felolvasta Szekrényes Pál körzeti lelkipásztor. A kápolnánál a 23. Zsoltár szerint ígét hirdetett Eszes Zoltán csömör-cinkotai lp. (Mo.). Beszédében ekképpen emlékezett: „Árpád bátyámat úgy ismertem, hogy megvalósult életében a régi keresztyén tanács: Dolgozz úgy mintha mindig élnél, imádkozz úgy mintha holnap meghalnál! Szorgalmas, gyorskezü és kemény munkás volt. Leleményességével, mondhatnám fondorlatos ügyességével a legnehezebb helyzetek és idők lehetőségeit és előnyeit felismerte, kihasználta. Jókedélyű ember volt, bízott Istenben, nem keseredett bele a nehézségekbe. A halláskárosodását sem tartotta olyan hátrányos helyzetnek, ami őt értéktelenné tenné: több ideje jutott a gondolkodásra, de élményeit, vagy elképzeléseit szívesen megosztotta másokkal.” Ezt követően Budai Béla szölte, a 90. zsoltárt idézve, életünk állomásairól és az örök élet reménységéről. A sírkertben Rádi Gyula diakónus imádkozott; az 1Thessz 4:13-18 alapján Bányai János lp. bátorította a gyászolókat az elhunytak felőli reménységről: „*Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, ugyanúgy Isten Jézus által, vele együtt előhozza azokat, akik elaludtak*”. A gyászszertartás ének- és fúvószcenekari számait Bányai Attila karmester vezette. **(Sz.L.)**

„*Mert akié az élet, azé a Fiú, és akiben nincs az Isten Fia, az élet sincs abban...* Amikor Veress Ernő testvérem emlékezem, leginkább arra gondolok, hogy sokkal többet élt ő, mint amennyi esztendő a koporsójára föl van írva. Az események olyan gazdagon, olyan sűrűn követték egymást az életében, s valahogy Isten olyan hatalmasan eszközözte tette ezek között, hogy sokkal többet élt 68 évnél.” – *id. Kovács Géza ny. lp. gyászbeszédéből (Tud.: 4. old.).*

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Várkastély vagy kolostor? – Február 9-15.: Házasság hete

A házasság, mint az élet maga, ajándék és veszteség. Hogy mi az ajándék, az eléggé nyilvánvaló: egy másik emberi lény szeretete. Hogy mit veszítünk el benne, talán már nem ennyire az: azt a csorbítatlan szabadságot, hogy független személyként gondolkodhassunk és cselekedhessünk. Ha az emberek pontosan értenék, hogy függetlenségük milyen súlyos csonkolást szenved el a házasságban, nem házasodnának meg soha...

A házassággal kapcsolatos egyik legáltalánosabb illúzió úgy szól, hogy a házasság szentély, az idegen és kíméletlen világban családiasságot és védeltséget nyújtó fészek, amelyről azt várjuk, hogy enyhítse az élet állandó változásainak és kihívásainak szigorát, s csökkentse életünkben a megrázkódtatásokat. Otthon felrakhatjuk a lábunkat, megpihenhetünk, nem kell tovább küzdenünk. Ez többé-kevésbé így is van. Isten azt akarja, hogy biztonságban érezzük magunkat.

Sajnos hajlamosak vagyunk a biztonságot egy kalap alá venni az önelégültséggel. „Az én házam az én váram”, tartja a mondás, és a gyakorlatban ezt úgy szokás értelmezni, hogy saját családi körünkben, a kényelmes négy fal között a kordonnal kijelölt törvénynélküliség nemcsak lehetővé teszi, de szinte még bátorít is rá, hogy tetszésünk szerinti zsarnokká váljunk. Végére is nem a szereteteinknek kell „megérteni” és „elfogadni” bennünket?

Így válik a házasság az intézményszerű önelégültség egyfajta létformájává, a kölcsönösen táplált neurózisok melegágyává. A szerelem úgy értelmezhető, mint korlátlan felhatalmazás mindenfajta önzés és gonoszság jóváhagyására, mint egy különleges engedélyt tartalmazó határozat arra, hogy két ember vétkezhet egymás ellen.

Holott a szent házasságot, más egyházi rendhez hasonlóan, egyáltalán

nem arra szánták, hogy a lusták kényelmes tanyája legyen. Ellenkezőleg: a házasság tudatos és mindenre kiterjedő önfeláldozás módszeres programja. Az otthon nem várkastély, sokkal inkább kolostor, ahol ha történetesen királyként kezelnek bennünket, csak azért, hogy még több lehetőséget kapjunk szolgálá válni. Mert a házasság olyan közeg akar lenni, amely szeretetben bár, de folyamatosan szembesít bűnös voltunk legnyilvánvalóbb és legcsúnyább tanújével, és ezáltal nap mint nap bűnbánatra és megváltozásra ösztökél.

„Az Úr kigondolt egy roppant szelíd (de nem kevésbé fegyelmező és hatékony) eszközt, amivel segíthet nekünk megalázkodni, s megtévelyedett akaratunkról lemondani.”

A házasság valójában cselekvések mélyreható sorozatát jelenti, amelyben az ember, akárcsak az, aki szerzetesi fogadalmat tett, egy erőteljesen önmegtagadó életnek, a világról való lemondás és a visszavonultság fegyelmezett útjának szenteli magát. Ez radikális lépés, nem való annak, akiben nincs meg a készség, sőt a vágy, hogy feladja a maga akarátát, és szívbeli alázattal elfogadja egy másik emberét. Mert nincs más mód, hogy az ember lemondjon az akaratról, csak ha alárendeli egy másik akaratnak. És másként nem írhatjuk ki az önzést, csak ha megsemmisítjük az emberi akarat néven ismert önimádat mindenre elszánt szörnyetegét.

Ez úgy történik a házasságban, hogy az Úr kigondolt egy roppant szelíd (de nem kevésbé fegyelmező és hatékony) eszközt, amivel segíthet nekünk megalázkodni, s megtévelyedett akaratunkról lemondani. Még a leghűségesebb pároknál is is szükségszerűen harc folyik a két akarat között, mert a házasság

nem más, mint való és elszánt kísérlet a két hatalmas önérvényesítő-központ közötti már-már elképzelhetetlen fokú együttműködés megteremtésére.

A házasság nem is lehet más, mint konfliktusok kohója, olvasztótégely, amelyben e két akaratnak meg kell olvadnia, meg kell tisztulnia, és ki kell egyeznie. A legtöbb ember nem tudja, hogy erre szerződött, amikor házasságra lépett, pedig minden esetben ezzel kell szembenézni.

Kiderül, hogy a házasság minden téren behódolást jelent, önkéntes alkalmazkodást mind Istenhez, mind amaz egyetlen másikhoz, abban a keserves folyamatban, amelyben az ember legyőzi és aláveti az énjét. Ez csak akkor sikerülhet, ha először is teljes mértékben vállaljuk a harc feltételeit, s azt az ostromállapotot, amelyben mindezt át kell élnünk. Másodszor pedig, ha egyre erősödik bennünk a tudat, hogy nem lehet és nem is szabad az énnel ebből a harcból győztesen kikerülni.

A legjobb az, ha a házasság olyan küzdelem, amelyet „lefelé növekedésnek”, a két akarat közötti fordított kötélműzésnek lehet nevezni, amelyben mindkét fél elszántan törekszik arra, hogy ne győzzön. Valóban csak ezzel a hozzáállással boldogulhatunk a házasságban, mert az Úr így gondolta el. Kifejezetten azért tervezte ezt az utat, hogy az emberek őszinte buzgalommal, a maguk jószántából, ennél fogva békeséggel és örömmel fogadják énjük elkerülhetetlen alábbszállását, ami ugyan-akkor Isten imádása és dicsőítése. Mert „neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”, mondta Keresztelő János Jézusról (Jn 3,30), és ez mindnyájunk sorsa: kisebbé kell lennünk Isten dicsőségéért.

(Részlet **Mike Mason:**

A házasság misztériuma c.,

a Harmat kiadónál megjelent könyvéből.)

ARANYMENYEGZŐ

NAGYVÁRAD – 2013 októberében, családi körben emlékeztünk meg szüleink **Pap Kálmán** és **Katalin** házasságkötésének 50. évfordulójáról. Lánya, fia, veje, menyé, négy unokája, testvére, sógora jelenlétében visszaemlékeztünk együttesen, hogy „Mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám 7:12). Erre az ígéretre alapozzuk a jövőben is életünket, mert hisszük, hogy az az Isten, aki eddig hordozott, erőt adott, ezután is meg fog segíteni.

Pál szavaival vallhatjuk, ami mögöttünk van azt elfelejtve, ami pedig előttünk van, neki dőlve futunk a cél felé (Fil 3:14). **(P.E.)**

